

GLASILO
BOLNIŠNIČNE ŠOLE
OŠ LEDINA

UTRINKI

2005/2006

Naslovnica: Ana Strnišnik, 9. razred/9 – Mali princ lovi zvezdne utrinke

Dragi otroci,

majhni, malo večji in največji, tudi tisti, ki ste že odrasli in imate že svoje otroke, vnuke in pravnuke ... Veseli smo, da nas želite spoznati ter nam v ta namen pokloniti nekaj dragocenih trenutkov svojega časa. To je morda največ, kar trenutno lahko za nas storite, toda nam pomeni ogromno. Kajti v vaših očeh ne želimo biti le bolni otroci, temveč predvsem otroci, polni idej za pisanje, risanje in razne norosti. No, tem se moramo v bolnišnici večinoma odpovedati, toda le navidez – v resnici so naše glave polne vragolij, ki vpijejo, se prerivajo in tekmujejo, katera bo prej zunaj. Včasih se ven pririne tudi kakšna manjša žalost, tako, za okus, toda navadno ne ostane prav dolgo.

Pa dovolj o tem. Obujte sedaj naše mokasine, namestite si očala s kokačola stekli in previdno pokukajte v naše duše. A vidite? Ne? Poskusite še enkrat, tokrat malce bolj zbrano. Še vedno nič? Aja, seveda, očala! Odložite očala. Saj veste, kaj pravi Mali princ, ki nas v bolnišnici večkrat obišče, da nam polepša dan in vlije upanje? »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno.«

Prosimo, preberite naše Utrinke s srcem, kajti tako so bili za vas tudi napisani.

Učiteljica Patricija ter učenke in učenci Bolnišnične šole

MOJE SREČANJE Z MALIM PRINCEM

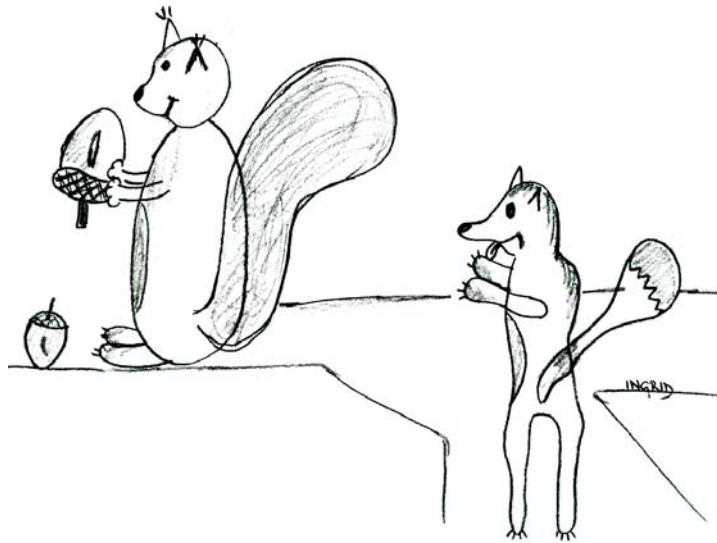
Nekega dne sem se sprehajal po Radovljici in na trati zagledal dečka. Stopil sem do njega in povedal mi je, da je Mali princ. Skupaj sva se sprehajala po trati, ko sva kar na lepem nekaj zaslišala. Nisva vedela, od kod prihaja glas, ko pa se je zaslišal še enkrat, sva se ozrla k stari jablani. Tam je stala lisica. Približala se nama je in naju prosila, naj jo udomačiva. Jaz sem se začel na ves glas smejati: »Le zakaj, saj si le navadna lisica,« sem ji rekel. Lisica pa je odgovorila: »Toda če me udomačita, bom za vaju edina.« Čudno sem jo pogledal, Mali princ pa se je le skrivnostno nasmehnil. »In kako naj to narediva?« sem jo vprašal. »Dobro me poslušajta,« je dejala lisica. »Pojdita za nekaj korakov nazaj, jaz pa se bom skrila za drevo. Potem pa se bomo drug drugemu počasi približevali, korak za korakom.« Ko se je zmračilo, smo si bili že čisto blizu, dokler se nismo naposled drug drugega dotaknili. Zdaj smo se že dobro poznali in z Malim princem sva lisico udomačila. Za naju je postala edina in najlepša lisica na svetu. Vem tudi, zakaj. Na koncu nama je namreč zaupala skrivnost, ki pa jo vi zdaj tako že poznate.

Tilen Piškur, 9. razred/9

VEVERICA IN LISICA

Veverica je veselo skakljala po drevju. Skočila je na drevo, pod katerim je imela lisica svoj brlog. Ko jo je lisica, ki je ravno sedela pred svojo luknjo, zagledala, jo je pozdravila. Željna, da jo dobi v pest, ji reče: "Se nič ne bojiš, da bi prišel

lovec in te ustrelil? Ravno kar sem se vrnila z lova in na poti srečala moža s puško in psom. Močno sem se ustrašila in tekla domov, kolikor so me nesle noge. Pridi k meni v moj brlog, da te ne doleti neljuba usoda." Med pogovorom pride izza drevesa lovec s psom. Lisica se hitro skrije v luknjo, veverica pa se stisne k deblu, da bi opazovala, kaj se bo zgodilo. Pes švigne v luknjo in kmalu zatem iz nje priteče lisica, ki jo lovec ustrelil. Ko se veverica prepriča, da je nevarnost mimo, se obrne in si reče: "Tu imaš! Meni si kopala jamo, zdaj pa si sama padla vanjo."

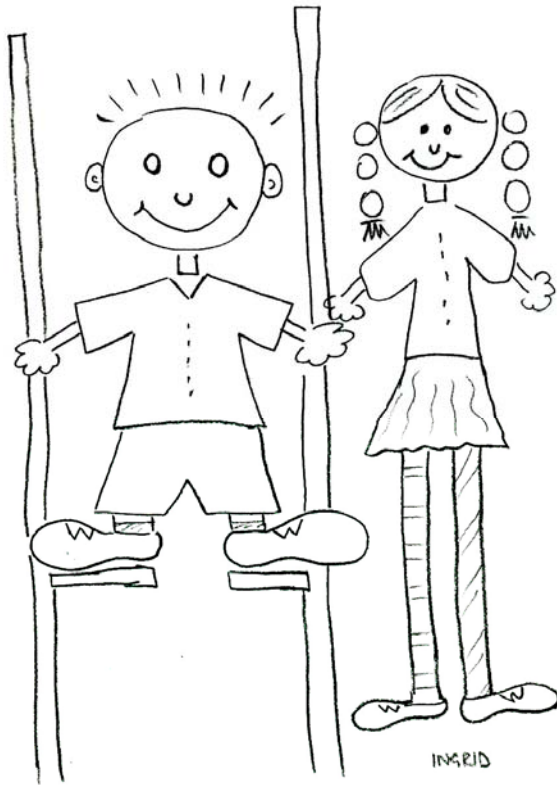
Neja Peterlin, 7. razred/9

PIKIJEVA LJUBEZEN

Petindvajsetega decembra vsako leto z veseljem pričakujem Božička. Za božič vedno dobim darilo in tudi letos Božiček ni pozabil name. V naročju sem držala svojega najljubšega plišastega medvedka Pikija in z njim nestrpnostno pričakovala 'veliki' dogodek. Tedaj pa je Piki nenadoma poskočil, jaz pa sem presenečeno gledala, kaj se dogaja. Tekel je na hodnik in pod smrečico, kjer je v vrečki ležala psička Pikica. Pritekla sem za njim in videla, kako se zaljubljeno gledata in si pošiljata poljubčke. Medtem ko sem ju opazovala in razmišljala, sta bila onadva že v košarici, kjer sta nato objeta skupaj zaspala. Že na daleč je bilo videti, kako rada se imata in kako zelo sta zaljubljena. Čez nekaj dni sta se poročila, dobila šest prečudovitih mladičkov in živeli so srečno do konca svojih dni.

Kristina Kos, 7. razred/9

LAŽ, NJEN ŽENIN IN NJUNI OTROCI

Laž in gospod Prilažič sta se poročila. Živela sta srečno in ugledno in imela mnogo, mnogo, mnogo otrok. Ker pa sta imela oba kratke noge, so take imeli tudi njuni otroci. Ti so se nekega dne domislili, da bi otroke, s katerimi se vsak dan igrajo, potegnili za nos. Pa je prvi sin prišel na igrišče in otroci so ga vprašali, kaj bo kaj novega.

»Videl sem ogromno kravo!« je začel mali. »S sprednjimi nogami je stala na severnem, z zadnjimi pa na južnem delu Maribora.«

Toda otroci mu tega niso verjeli in so ga brez vprašanj nagnali z

igrišča. Nato je na dvorišče prišel drugi sin in že od daleč trosil drugo laž: »Pravkar sem videl, kako iz tujih dežel vozijo kolone tovornjakov s praznimi cisternami za mleko, odhajajo pa s polnimi. Na cesti je prava zmeda!«

Otroci pa tega še vedno niso verjeli in so tudi drugega sina nagnali z igrišča.

Kratkonoga brata otrok nista prepričala, zato sta se klavrno pobrala domov. Ugotovila sta, da laž res ni kaj prida.

Anže Juvan, 5. razred

LAŽ

Kdor laže,
se v past ujame,
zato bolje zanj,
da ne laže.

Laž, laž, laž,
kam bežiš?
Ko te resnica dohiti,
se vse uredi.

Blaž Grad, 5. razred

KAJ BI NAREDILA, ČE BI BILA DEDEK MRAZ

OBDARILA BI VSE OTROKE SVETA,
PREKINILA BI VSE VOJNE,
REVEŽEM BI RAZDELILA DENAR,
PRAVIČNO BI PORAZDELILA DENAR VSEM DRŽAVLJANOM,
UKINILA BI ŠOLNINE IN GOVORNE NASTOPE.

Tatjana Dolenc, 9. razred/9

KAJ BI NAREDILA, ČE BI BILA RAVNATELJICA

O VSEM BI ODLOČALA,
VSAK DAN BI
USTREGLA OTROKOM.
OTROCI BI LAHKO
POČELI VSE, KAR BI
HOTELI.

Lidija Bajt, 8. razred/9

VOŽNJA PROTI DOMU ŠTRK

Na tabor smo se odpravili v ponedeljek, 22. avgusta 2005. Avtobus nas je čakal pred Pediatrično kliniko. Vanj smo spravili svojo prtljago in se odpeljali. Med potjo smo si ogledali rimsko nekropolo. Poučili smo se o tem, da so bile to nekoč grobnice Rimljanov. Želeli smo si ogledati še jamo Pekel, ker pa je bila poplavljen, vstop vanjo ni bil dovoljen. Potem smo se lačnih ust končno odpravili na dobro kosilo. Tam smo pri lastniku opazovali maketo železnice. Povedal nam je, da je nekoč lokomotive poganjala para. Utrujeni smo nadaljevali pot v Spuhljo pri Ptuj, kjer smo se nastanili v domu Štrk. Po slastni večerji smo se potopili v sanje. Čakal nas je nov dan.

Matic Noč, 11 let

DOM ŠTRK

Doma smo skoraj od
vsepovsod,
Od daleč, blizu in drugod.
Mi smo v Štrku zelo veseli.

Šole ne bomo še imeli.
Tukaj nam je kar lepo.
Radi se zabavamo,
Kadar dobre volje smo.

Bojan Blagovič, 17 let

PESMICA O ŠTRKU

V domu Štrk živimo,
zjutraj se zbudimo in
na zajtrk odhitimo.

Dopoldan košarko igramo,
tisti, ki jo znamo.
Drugi, ki pa ne,
pa zabavajo se.

Ana S., 9. razred/9

Ker ura hitro teče,
nam kuharica pečenko speče.

Andrej Šifrer nam zapoje,
nam zgoščenke razdeli
in nazaj v Ljubljano odhiti.

Vam, mladi bralci,
ki to pesem berete,
pa naj sporočimo,
da nam je žal,
da vas tukaj z nami ni.

Hi, hi, hi ...

Rok Nigerl, Blaž Kavčič, Andraž Istenič,
Kristjan Sever

VOJAŠNICA SPUHLJA

Tukaj nič ne štima,
ker se nič ne rima.
Radi se smejimo,
kljub temu da še soka ne dobimo.
Ker v vojašnici spimo,
se komarjev ne bojimo.
Ker vojakinjo načelnico smo dobili,
smo se veliko prepotili.
Ko tabor bomo zapustili,
jo bomo pošteno nabili.

Matevž Menih, Matej Gorenc, David Gaberšček

PRIGODE TABORNIŠKEGA DNE

Naše goste, Pavleta Ravnohriba, Petra Vilfana, košarkarja Aleša, Dušana Zagorca, Marjano Vidic, urednico Pila Jano Butino in gospoda Škvorca, smo pričakali igranje knokavt. Pozdravili so nas nasmejani in polni energije. Iz telovadnice so nam prinesli škatle, ki so bile polne presenečenj in so vzbudile našo pozornost. Ko smo se končno razporedili v vrsto, so nam razdelili nahrbtnike. V teh nahrbtnikih smo našli še brisačo, obesek za ključke, zvezke, svinčnike, majice ... Naslednje pol ure se je slišalo le: "Ali zamenjaš?" Ko smo bili končno vsi zadovoljni, smo se preselili pod košarkarski koš. Pridružil se nam je košarkar Aleš. Pomerili smo se v igranju košarke, trije igralci proti trem. Ker se je Aleš spremenil v dekle, smo se pomerili med spoloma. Punce smo predstavljale skupino Ošpic, fantje pa so bili Bumbarji. Igra je bila ves čas zelo izenačena. Čeprav so imeli fantje zelo močno ekipo, so bili poraženi. No ja, Ošpice smo imele v naših vrstah Aleša, pa tudi sodnik je bil na naši strani. Nadaljevali smo spet s knokavtom. Tekmovanje s tremi žogami je po hudem boju dobil Matevž. Za njim sta se zvrstila še Tadej in Martina. V knokavtu z dvema žogama je zmagal Matej pred Martinom. Kosilu, ki je sledilo, smo posvetili zelo kratek čas, saj smo komaj čakali na Male sive celice. Asja in Katarina sta sestavili osem skupin. Voditelj Malih sivih celic je bil gospod Pavle Ravnohrib. Po zelo napeti igri je zmagala skupina Vrličkarjev. Med starejšimi ekipami so bili zmagovalci tisti, ki so predstavljali skupino, imenovano Jugoplastika. Najboljši – Jugoplastika – so se pomerili še s skupino, ki so jo sestavljale učiteljice – Šice. Bile so prepametne. Vsi, zmagovalci in poraženci, smo prejeli knjižne nagrade. Zmagovalci košarke smo dobili tudi Vilfanovo avtobiografijo z njegovim in Aleševim podpisom. Zadnje presenečenje se je zgodilo, ko so nam povedali, da nas v bližnji gostilni čaka Andrej Šifrer. Peš smo se odpravili čez koruzno polje, dvakrat zavili, prečkali cesto in že smo bili tam. Po nekaj napetih minutah smo se spustili v klet, ki se ob koncih tedna spremeni v disko. Začeli smo s pesmijo Ostani z nami, nadaljevali s Prepelico, Uspavanko za Evo ... Vmes smo ustanovili tudi ansambel, imenovan Ne me gledat. Igral je na navidezne instrumente. Na koncu smo se poslovili s pesmijo Za prijatelje. Objeti smo se gibali v ritmu melodije. Zunaj smo še malo pokramljali z urednico Pila, gospo Butino. Predlogi, pritožbe, pohvale glede Pila so kar deževali. Nam je bil dan zelo všeč. Kakšni so pa vaši občutki po prebranem besedilu? Prepričani smo, da bi želeli ta dan preživeti z nami.

Katarina Aljaž, 9. razred/9

JAZ

Sem Lea Kopina iz Novega mesta. Rojena sem 6. marca 1993 v Novem mestu, kjer živim še danes. Živim na Smrečnikovi 34, z mamo, bratoma in sestro, saj sta starša ločena. Imam dobre in razumne starše. Mami je ime Alenka. Rojena je bila 17. 9. 1970. Očetu je ime Mitja in je rojen 11. 4. 1969. V družini nas je veliko, tako da nam ni nikoli dolgčas. Imam še dva brata in sestro. Starejšemu bratu je ime Aljoša in je star že 18 let. Mlajša brat in sestra pa sta dvojčka. Stara sta komaj 8 let. Bratu je ime Klemen, sestri pa Tjaša. Aljoša je rojen 18. 10. 1987, Tjaša in Klemen pa sta prijokala na svet 9. 4. 1997. Aljoša obiskuje prvi letnik računalniške fakultete, Klemen in Tjaša pa hodita v 3. razred devetletne osnovne šole. Sama obiskujem Osnovno šolo Grm in hodim v 8. razred devetletke. V prostem času se ukvarjam z odbojko in atletiko, zelo rada pa tudi obsedim pred računalnikom ali televizijo, berem knjige in kolesarim. Obožujem morje, poletje, sneg in zimo, saj zelo rada plavam, smučam, se keпам in potapljam. Mama je zaposlena v tovarni zdravil Krka. Po poklicu je organizatorica dela. V prostem času rada hodi v naravo, kolesari in se igra z nami, vendar nima veliko prostega časa, saj ob napornem delu in nas štirih dela še magisterij. Tudi moj oče je zaposlen v Krki, po poklicu pa je elektrotehnik. Tudi on rad kolesari, igra tenis, hodi v savno in se zabava z nami. Imam tudi najboljšo prijateljico Kajo iz Celja, ki jo naravnost obožujem. Je prijazna, dobra in zabavna. Ne pozna hinavščine in zahrbtnosti. Te njene lastnosti so mi zelo všeč. Želim si, da bi ji bili drugi ljudje vsaj malo podobni. Spoznala sem jo, ko sem bila v Celju pri bratrancih in sestrični. Imam zabavno življenje in upam, da bo tako tudi ostalo.

Lea Kopina, 8. razred/9

TO SEM JAZ

Pozdravljeni! Moje ime je Alja Klara, pišem se Ugovšek. Predstavila bom sebe in svojo družino.

Rodila sem se 14. junija 1992 v Ljubljani. Najprej sem živela v lepi vasi blizu Ljubljanskega barja, v Mateni, z mamico Slavko, očetom Andrejem in babico. Mama je zdaj stara 36 let. Po poklicu je sanitarna inženirka. Oče je star 39 let in je po poklicu strojni tehnik. Babica je prijetna in prijazna oseba. Dedka pa žal nisem nikoli poznala, saj je umrl že pred

mojim rojstvom. Večkrat gremo tudi na Štajersko obiskat babico in dedka po očetovi strani. Zelo ju pogrešam.

V družini nimajo samo mene, imam tudi brata in sestro. Sestra Sabina je stara 9 let, brat Aljaž pa jih šteje komaj tri.

Leta 2002 smo se preselili v hišo z velikim balkonom, vrtno uto, velikim vrtom in dvoriščem. Hiša je v Mateni blizu babičine.

Sicer pa sem veselo dekle. Rada pojem, plešem, se igram in gledam televizijo. Moj najljubši film je Titanik, najljubša nanizanka pa TV DOBER DAN. Moj najboljši igralec je Leonardo di Caprio, najljubša igralka pa Sandra Bullock. Od pevk imam najraje Sašo Lendero, od pevcev pa Sebastijana. Moja najljubša barva je modra.

Alja Klara Ugovšek, 8. razred

YANG LEE

Moj prijatelj se je rodil 6. februarja 1986 in je star 19 let. Živi na Kitajskem. Spoznal sem ga prek internetne strani. Na forumu se predstavlja z imenom 'Yang Lee'. Pravega imena mi ni zaupal, saj je rad skrivnosten. Ima mlajšega brata, starega 17 let. Brat rad deska. Yang ima ozke, temno rjave oči in temne lase, je močnejše postave. V prostem času se rad vozi z rolerji. V tem rad tekmuje s svojim bratom. Trenira tudi borilne veščine. Njegov dedek ima restavracijo, zato mu Yang kdaj pa kdaj priskoči na pomoč. Sicer je priden fant.

Študira angleščino v Veliki

Britaniji. V prostem času igra računalniške igrice. Njegova najljubša je Street fighter. Rad gleda kriminalke in komedije. Yang je zelo prijeten človek, saj se zna zabavati in pogovarjati. Razmišlja tudi o tem, da bi sam posnel kakšen film. Rad se pogovarja o različnih stvareh. Zanima ga

tudi filozofija. Njegova najljubša barva je rdeča, vendar mu oče ne dovoli nositi rdečih oblek.

Dejan Borozan

MOJA PRIJATELJICA MAŠA

Maša je stara 15 let in živi v Ljubljani. Hodi na Osnovno šolo Vodmat. Je zelo pridna učenka. Vsa leta je bila odlična. Živi v bloku s starši in z dvema starejšima bratoma. Z njima se dobro razume. Skregajo se le zaradi gospodinjskih opravil. Njeno sobo krasijo posterji in slike, posebno mesto pa imajo tudi številne kolajne in pokali, ki jih je prejela na raznih tekmovanjih v gimnastiki. Gimnastiko trenira v Športnem društvu Moste že deveto leto.

Ima rjave, do ramen segajoče lase. Trenutno so pobarvani na svetlo. Pogosto si lase spne v čop. Njen obraz je ovalen, na njem pa so zelene oči in majhen nos. Nosi zobni aparat, ki pa jo zelo moti. Večinoma je oblečena v kavbojke in modre ali pa roza majice. Maša ima zelo rada

živali. Doma jih ima kar nekaj. Ima cel živalski vrt: mačka Blekija, tri želve, zajca, akvarij z ribicami in indijskega kosa, ki obvlada cel kup besed. Rada tudi bere, v glavnem revije, vseč p so ji tudi ljubezenske in detektivske zgodbe. Lepo zna oblikovati nakit. Ob koncu tedna se poda s prijatelji v mesto.

Vesela sem, da Mašo poznam že devet let. Je moja sošolka in prijateljica ter oseba, ki me zna spraviti v dobro voljo. Je odločna, ambiciozna, vesela in samozavestna. Super je.

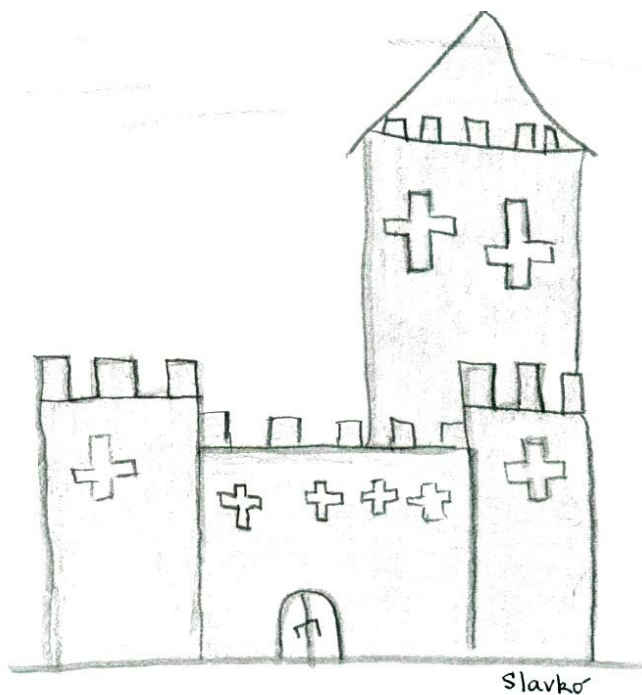
Jerica Furman, 9. razred/9

VRHNIKA

Sem Rok in prihajam iz Vrhnike. Predstavil vam bom ta prečudoviti kraj. Vrhnika je manjše mesto s približno 16 tisoč prebivalci. Ima nekaj zanimivosti, ki si jih lahko ogledate, če nas seveda obiščete. Znana je kot rojstni kraj pisatelja Ivana Cankarja. Tukaj lahko obiščete njegov dom, lahko vidite, kako je bil opremljen in kako je pisatelj živel. Naš kraj ima tudi reko Ljubljanico, ki ima svoj izvir v Močilniku. Ta ima dva izvira, Malo in Veliko Ljubljanico. Narava je še dokaj neokrnjena, veliko je še zelene pokrajine. Vrhniko sestavljata hribovit in raven svet. Center mesta je zelo poseljen. V njem je veliko trgovin in majhnih podjetij, ljudje pa se vozijo v službo tudi v Ljubljano. Kraj krasita še dve cerkvi. Najbolj znana je cerkev Sv. Trojice, ki stoji na hribu. Naš kraj imam zelo rad in se vanj z veseljem vedno znova vračam.

Rok Križan, 7. razred/9

TOLMIN – MOJE MESTO

Tolmin je majhno mesto, ki leži v tolminski kotlini. Obdajajo ga mogočni hribi, ki ponosno dvigajo svoje snežno bele ali zeleno poraščene vrhove v nebo. Med najbolj obiskane kulturne znamenitosti lahko zagotovo štejemo grad na Kozlovem robu, ki je bil med potresom na žalost porušen. Sedaj ga obnavljajo. Tolmin ima tudi veliko naravnih znamenitosti. Le kdo ne pozna ozke soteske tolminskih korit in znamenite smaragdne reke Soče?

V Tolminu imamo svojo osnovno šolo in gimnazijo, ki jo obiskujem tudi jaz. Imamo še muzej, kino, športni park in velik trgovski center Mercator. Znamenita tolminska jed je 'tolminska frika', ki sestoji le iz dveh sestavin. To je kombinacija krompirja in sira. Priprava te jedi je zelo enostavna.

Grad nekoč in danes

Čeprav moje mesto šteje le kakšnih 3000 prebivalcev, se v njem vedno kaj zanimivega dogaja, tako da nam Tolmincem in Tolminkam ni nikoli dolgčas. To je mesto, ki ga imam rada.

Anja Murovec, 2. letnik gimnazije

GLAVOBOL

Rano v ponedeljek prebudi me glavobol.
On že spet me nadleguje,
Spet načrte z mano kuje.
Viharno hitro se odpravi na potep po moji glavi,
In potem ven steče, ko me aspirin pozdravi.
Ti nadloga, kje si zdaj,
A si še želiš nazaj?

Rosvita Starček, 5. razred

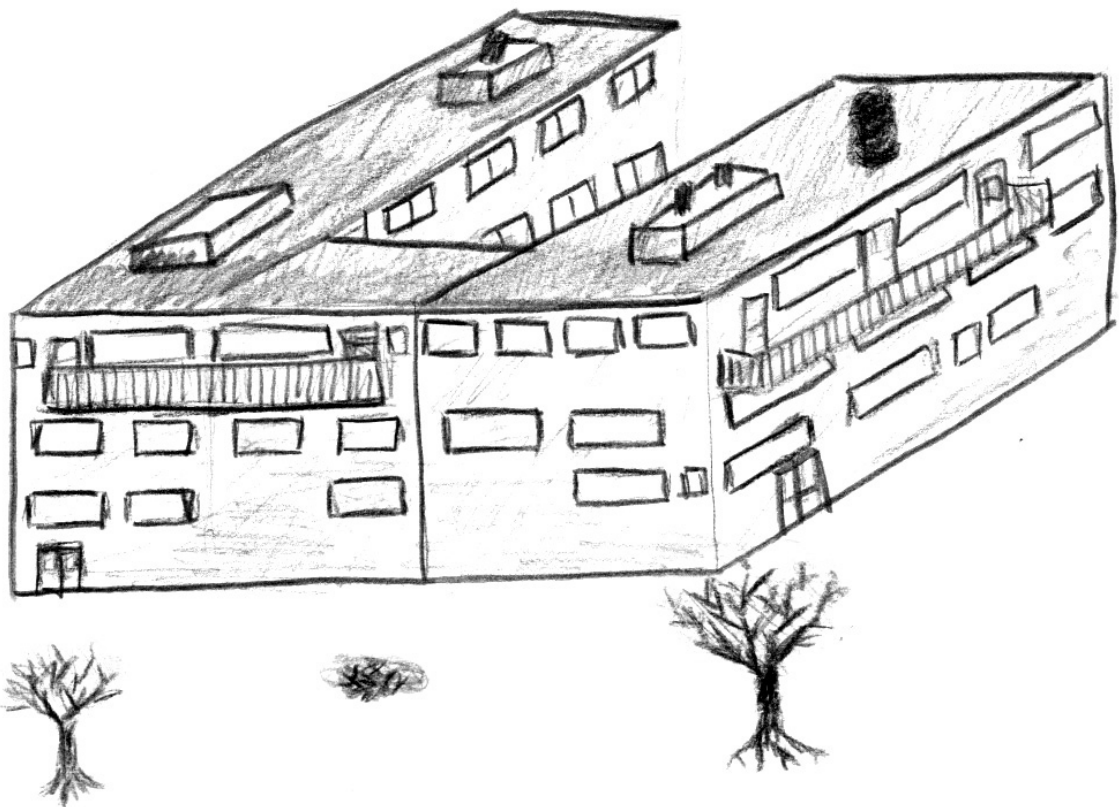

DRAGA BARBARA!

Danes sem odšla na pregled v bolnico na dermatološki oddelek. Ko sem prišla tja, me je zdravnica pregledala. Rekla mi je, da bom morala nekaj časa ostati pri njih, ker se mi je koža poslabšala. Zdaj, ko sem tukaj, me zanima, kaj se dogaja pri vas. Moj dan poteka nekako takole, kot ti ga bom opisala. Ko se zjutraj zbudim, me že čaka zajtrk. Po zajtrku si grem namazat kožo. Ko se namažejo še drugi bolniki, se gremo v igralnico igrat. Že čez dve uri imamo kosilo. Danes smo imeli juho, štruklje in kompot. Ob treh je na vrsti malica in ob šestih večerja. Po večerji še malo pogledamo televizijo in odidemo spat.

Zdaj veš, kako poteka moj bolnišnični dan. Piši mi kaj in pozdravi vse v šoli.

Klementina Susman, 7. razred/9

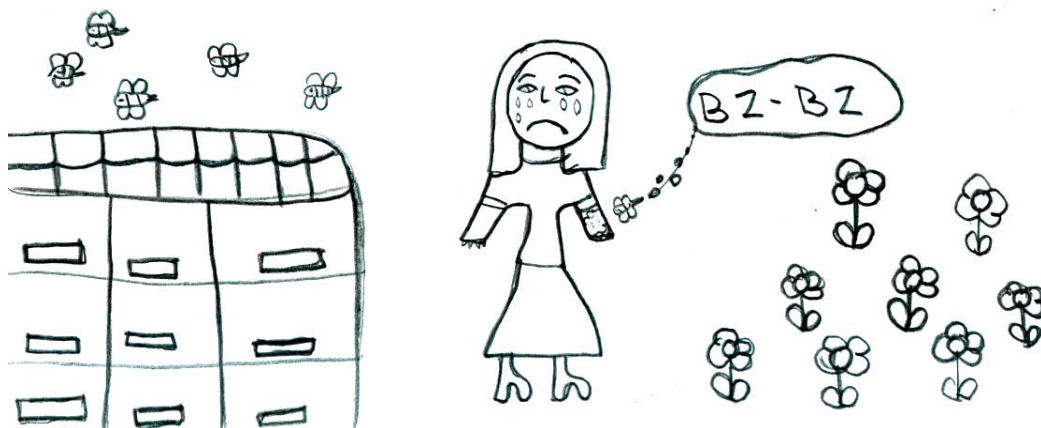
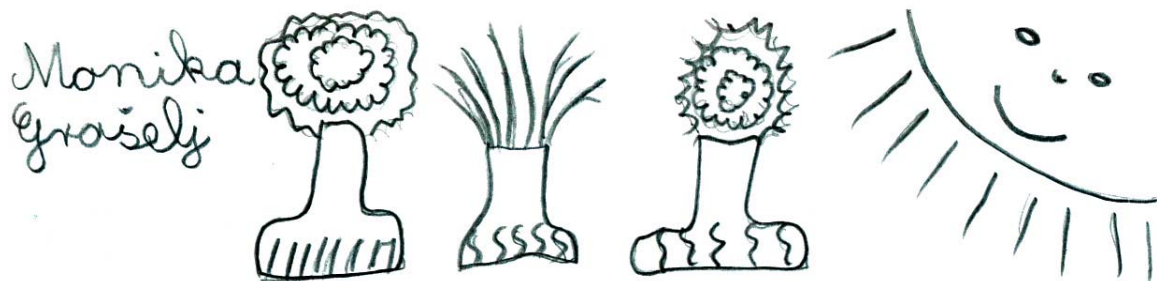
Anže Juvan, 5. razred - Nova Pediatrična klinika

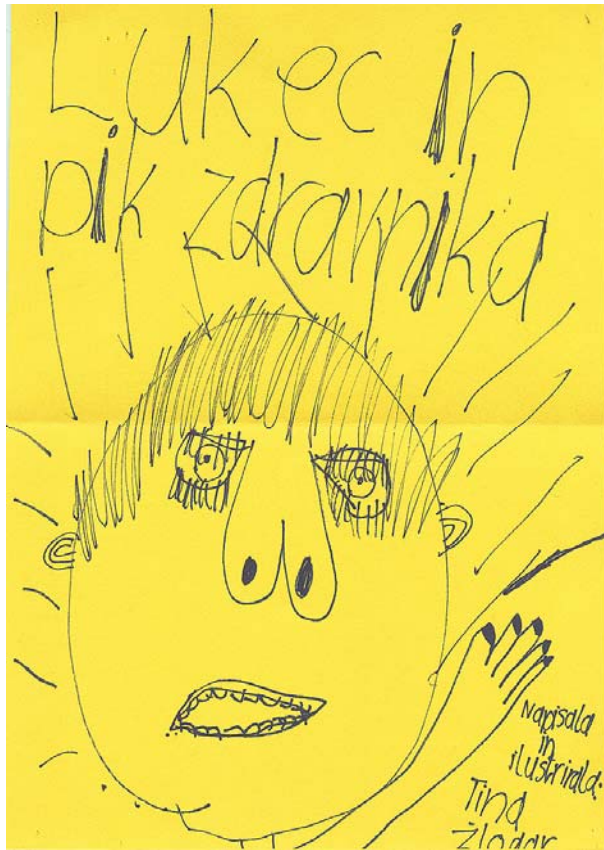
PIK ČEBELE

Nekega poletnega dne sem s sosedom igrala odbojko. Z njegovim mlajšim bratom sva se sprla, saj nama je začel nagajati. Snel je gumico, ki sva jo imela napeljana za mrežo. To sem še nekako prenesla in sem gumico hotela spet napeti. Tedaj pa sem pohodila čebelo in izgubila moč v rokah, saj me je tako zelo peklo.

Sedla sem pod jablano in izpustila gumico. Iz noge sem potegnila želo. Nekaj časa smo se pogovarjali, nato pa sem odšla v hišo in se umila. Mislila sem, da bom na tak način premagala srbečico. Ko sem prišla v dnevno sobo, me je opazil starejši brat. Vprašal me je, če me pelje k zdravniku. Odgovorila sem, da ni treba. Posodil mi je mobitel, da sem poklicala mamo. Potolažila me je, da bo srbečica kmalu minila in da bosta z atijem kmalu doma. Prišla sta domov in videla, da imam zelo otekel obraz. Odpeljala sta me v zdravstveni dom v dežurno službo. Dobila sem nekaj injekcij, nato pa so me z rešilcem odpeljali v bolnišnico, kjer sem ostala dva dni na opazovanju. Bilo je kar dobro, saj sem imela v sobi televizijo.

Katarina Vogrin, 3. razred

1. Nekega dne je Lukec zbolel. Ampak bal se je zdravnika.

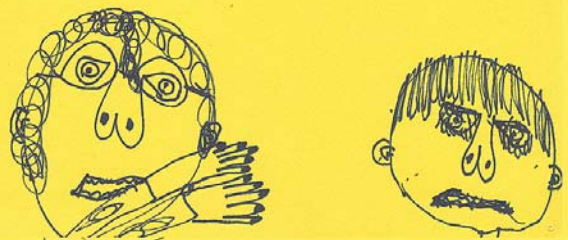
2. "Kmalu boš ozdravel," je Lukcu rekel zdravnik. "Le piciti te moramo," je pojasnil.

3. Lukec je zbežal iz sobe. O, ne, si je mislil zdravnik.

4. "Ne bo bolelo," je zatrdil zdravnik. "Pa bo!" je trmoglavil Lukec.

5. Lukec je v bolniški sobi spoznal Lairo. "Veš," je rekla, "piknili me bodo."

6. Laira mu je povedala, da bodo piknili oba hkrati.

7. Kmdlu je napočil dan pika. In Lukec je moral z Lauro.

9. Ko je Laurašla v ambulanta, se je Lukec skrila.

11. Dolgo so iskali Lukca, a niso ga našli. Končno ga je Laura odkrila, a ni smela ni komur povedati. Laura je držala obljubo, in tako je, kje je Lukec, sestra izvedela šele ponoci.

13. Tedaj je v sobo stopila sestra. "Lukec, gres na pik?" je vprašala.

8. "Najprej Luka," je rekla bolniška sestra. "No, prav, pa Laura," mu je pokimala.

10. "Joy, Lukec je pobegnil," je ugotovila sestra in obvestila ostale.

12. Podnevi je Lukcu Laura pokazala medvedka. "Kje si ga dobila?" je vprašal Lukec. "Ko so me piknili," je odvrnila Laura. "Pa res dobiš medvedka? Tako lepega?" je v dvomih vprašal Lukec. "Res, res, a ti ga ne dobiš," je odvrnila Laura.

14. "Pravzapravihm, ja..." "Pridi, ne bo bolelo. Kajne, da ne, Laura?" je Lauri mežikala in zrla na spodbujala Lukca sestra.

Napisala in ilustrirala Tina Žlogar, 2. razred

KRI

JAKA DAJE ZDRAVNICI SVOJO ZDRAVNIŠKO KARTICO. VZELI MU BODO KRI. RADI BI NAMREČ VIDELI, KAKŠNO KRI IMA. KRI VZAMEJO, ČE SI BOLAN IN TUDI, ČE NISI. JAKO BO TO MALCE BOLELO. MAMA GRE Z NJIM.

"MAMA," REČE JAKA, "MI POVEŠ KAJ O KRVI? DA ME NE BO TAKO BOLELO, KO ME BO PIKNILA."

"PRAV," SE STRINJA MAMA, "PA ZAČNIVA. KRI SE PRETAKA PO ŽILAH IN LAHKO JE DOBRA, LAHKO PA NE. KRI SESTAVLJAJO MAJHNE STVARCE IN ZDRAVNIK POGLEDA, ALI SO DOBRE ALI NE. TO SE VIDI V ŠTEVILKAH. TO POMENI, DA MORA BITI TEH STVARI V KRVI TOČNO DOLOČENO ŠTEVILO."

"ZAKAJ?" VPRAŠA JAKA. MAMA MU ODGOVORI: "DA VIDIJO, KAKO DOBRE MIŠICE IMAŠ, KAKO SI ODPOREN IN TAKO NAPREJ!"

NENADOMA JAKA VZKLIKNE: "AU!" ZDRAVNICA GA MIRI: "JE ŽE MIMO, JE ŽE MIMO. POMIRI SE, NO."

TINA ŽLOGAR, 2. RAZRED

'POPEVANJE' V BOLNIŠNICI

V sredo, 1. februarja, smo na naši Pediatrični kliniki imeli kulturni dan. Obiskal nas je zmagovalec letošnje EME Anžej Dežan. To je bila le polovica kulturnega dne. Drugo polovico smo imeli v četrtek. Takrat nas je zabavala Alenka Godec. Kulturni dan je bil na temo 'slovenska popevka', zato smo v sredo nekaj minut posvetili zgodovini le-te. Predstavila nam jo je Eva Hren. Okrog četrte ure popoldan je prišel Anžej Dežan. Najprej nas je razveselil s svojo pesmijo Plan B, ki je bila tudi zmagovalna pesem letošnje EME. Nato smo

skupaj zapeli še nekaj znanih slovenskih popevk, kot so Ne čakaj pomladi, Zvončki in trobentice, Vozi me vlak v daljave ... Ob koncu prireditve smo Anžejju čestitali za zmago in mu zaželeli veliko uspeha na Evroviziji 2006. Obema gostoma smo podarili ročno izdelane gumbe za srečo. V četrtek smo prav tako peli. Peli smo sami ali v skupini. Bilo je zelo zabavno. Kaja, Mateja, Ingrid in jaz smo skupaj zapele pesem Ne čakaj pomladi. Ker smo bile malo sramežljive, nam je pomagala Alenka Godec. Program je povezoval Sten Vilar, ki je zapel svojo uspešnico za naše najmlajše Narobe svet. S seboj je pripeljal tudi svojo učenko solo petja, ki nam je zapela pesem Dan ljubezni.

Vsi smo se zelo zabavali in še ves naslednji dan smo prepevali slovenske uspešnice 80-ih let. Mislim, da nam je kulturni dan obogatil znanje o zgodovini slovenske popevke. Spomnili se ga bomo vsakič, ko nas bodo misli popeljale v Ljubljano na Vrazov trg.

Sara Klemenčič, 9. razred/9

BOLNIŠNIČNE OLIMPIJSKE IGRE

Olimpijske igre so v bolnišnici velik dogodek, ki se zgodi vsako leto. Udeležijo se jih tudi znane osebnosti, kot so ljubljanska županja, ministra za šolstvo in zdravstvo in še mnogi drugi. Na igre vedno povabimo tudi kakega slovenskega športnika. Letos so bolnišnične olimpijske igre potekale 10. in 11. maja. Otroci smo tekmovali v štirih disciplinah: v košarki, hokeju, kegljanju in prvi pomoči. Prvi dan je na oddelkih potekalo predtekmovanje. Tekmovalci, ki smo se uvrstili v finale, smo naslednji dan zastopali oddelek na pravem tekmovanju. Jaz sem tekmoval v prvi pomoči in z ekipo zasedel drugo mesto. Na kolajne smo vsi zelo ponosni.

Anže Juvan, 5. razred

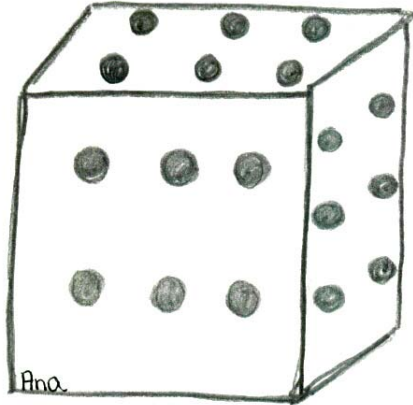
OLIMPIJADA

Olimpijske igre so bile zelo zanimive, saj je naša ekipa zasedla drugo mesto. Na tekmovanju se nam je pridružila tudi ekipa iz Belgije, Francoze pa smo spremljali preko ekrana. Tekmovali so tudi odrasli, ki so se pomerili v vlečenju vrvi. Igre je tudi letos vodil gospod Igor Bergant.

Slavko Vrhovec Lipar, 5. razred

MOJA SREČNA ŠTEVILKA JE ...

6

Nekoč sem sanjala, da me je obiskala kocka s samimi šestnicami. Rekla mi je, da je moja srečna številka. Naenkrat je bilo vse, kar sem videla, povezano s šestico: šest živali, šest ljudi, šest ocen ... Ko sem se prebudila, sem si rekla: »Kako čudne sanje.« Res imam bujno domišljijo, toda vse le ni bila domišljija. V teh sanjah je bilo tudi nekaj resnice. Bil je 14. maj, moj rojstni dan. Mama mi je namesto

ene spekla šest tort, dobila sem šest daril in voščilo mi je šest ljudi. Z mamo sva šli v trgovino in kupila mi je šest puloverjev in šest hlač. Rekla sem si: »Super dan!« Res je lepo imeti srečno številko, lahko ti prinese veliko lepega.

Toda - že naslednji dan sem v šoli dobila šest ocen. Bilo je šest šestic. Ojej, doma se mi je slabo pisalo. Šest dni nisem smela popoldan ven. Imela sem hišni pripor. Spoznala sem, da je lahko srečna številka včasih tudi nesrečna.

Maja

7

Rodil sem se kot drugi otrok v naši družini. Z mojim rojstvom je imela moja mama precej težav. Rodil sem se v sedmem mesecu in po čudežu preživel, zato je moja srečna številka sedem.

Vse moje življenje se je nadaljevalo v znamenju te številke. S sedmimi leti sem začel hoditi v šolo. Vseh osem let sem imel sedem predmetov ob koncu šolskega leta zaključenih z oceno pet. V sedmem razredu sem začel trenirati nogomet in vedno sem bil med sedmimi najboljšimi igralci v svoji starostni kategoriji. Ko sem končal s šolanjem, sem še vedno profesionalno in redno treniral nogomet, 7. julija 2007 pa sem se odločil, da odidem igrati v tujino, kot sem si to vedno želel. Tam sem se sedem let trudil ostati na vrhu, seveda med sedmimi najboljšimi igralci. Moj trud

se je obrestoval, saj smo bili sedemkrat državni prvaki. Ko sem pa sedmič dvignil pokal, se je moja nogometna kariera zaključila. Potem sem se bolj posvetil družini in drugim stvarim. Sedaj, ko sem star sedeminsedemdeset let, uživam življenje s svojimi sedmimi vnuki in zagotovo vem, da se nisem zmotil, ko sem nekega dne novinarjem v intervjuju povedal, da je sedem brez dvoma moja srečna številka.

Milan

7

Pred nekaj dnevi mi je mama ukinila gledanje televizije. To je storila zato, ker sem bil v šoli pri matematiki trikrat brez domače naloge. Zelo sem bil jezen. Odločil sem se, da bom zbral denar in si kupil malo televizijo.

Varčeval sem neskončno dolgo, a sem prihranil le deset tisoč tolarjev. Poleg tega mi je mama spet ukinila gledanje televizije, tokrat zaradi slovenščine.

Bil sem že na robu obupa. Ko sem poslušal poročila, sem izvedel, da na loteriji že dolgo niso

podelili glavnega zadetka, nagrada pa je bila višja kot kadarkoli prej. Odločil sem se in sodeloval na loteriji. Zavedal sem se, da za zmago skoraj ni možnosti. Takoj po pouku sem šel na loterijo izpolniti listek, potem pa naravnost domov. Ponoči sem imel čudovite sanje. Sanjal sem namreč, da sem zadel sedmico. Odkar sem prekrizal številke na loterijskem lističu, sem bil zelo zelo neučakan. Spet sem nestrpno buljil v televizijo, čakal na žrebanje in stiskal pesti. Novinarka je glasno in počasi prebrala številke lota. Ko sem slišal zadnjo številko, nisem mogel verjeti svojim ušesom. Zakričal sem od veselja in poskočil. Starša sta me čudno pogledala. Razložil sem jima, da sem zadel na loteriji. Smejala sta se.

Moral sem jima pokazati listek, da sta mi verjela. Ob pogledu nanj sta obnemela.

Seveda so mi starši denar zaplenili. Televizijo pa sem le dobil, saj smo postali milijonarji.

Miha

13

Moja srečna številka je sestavljena iz mojih dveh najljubših števil. To sta številki sedem in šest. Številko sedem sem izbrala zato, ker je to moje življenjsko čarobno število. Opisuje namreč ljudi, ki so dostojanstveni, mirni in zamišljeni. Težko izražajo oziroma izpovedujejo svoje misli in čustva. To število me sicer ne opiše popolnoma natančno in zato tudi ne verjamem, da imamo ljudje svoje življenjsko število. Vseeno pa se v določenih trenutkih v njem prepoznam in mi prinaša srečo. Številka sedem ponazarja tudi sedmi dan v tednu, ki je nedelja in je tudi moj najljubši dan, hkrati pa je moja najboljša prijateljica rojena v sedmem mesecu.

Moja druga številka je šest. Zakaj? Moj prvi pes se je skotil šesti dan v tednu in tudi ta številka mi je velikokrat prinesla obilo srečnih trenutkov. Številki šest in sedem skupaj sestavljata številko trinajst. Ne boste verjeli. Trinajstica mi zagotavlja, da bo z mano vse v redu na petek trinajstega, ki naj bi bil za veliko ljudi nesrečen dan.

Svojo srečno številko nisem posebej izbirala oziroma iskala. Kar tako mi je prišla na misel. Res je, da mi včasih ne prinese nič dobrega, a velikokrat ji zaupam.

Pia

MOJA SOBA

Ko sem bil majhen, sem spal pri mami in očetu. Kmalu pa se je rodil bratec. Dobila sva svojo sobo in si jo deliva.

Najina soba je lepa, a zelo majhna. Imava računalnik in svoji pisalni mizi, ki ju je naredil oče. Imava pa tudi omare, v katerih so igrače. Jaz jih sicer nimam v omari, ampak v predalu v dnevni sobi. Kmalu bova dobila vsak svojo sobo. Moja soba bo malo večja in rumena z modrimi črtami. Ko bosta sobi narejeni, bomo imeli red. Soba bo morala biti zelo

pospravljena in čista. V bratovo sobo ne bom smel brez njegovega dovoljenja in prav tako on ne v mojo. Ko bom imel svojo sobo, bom imel tudi električni vlak. Mami pa mi bo kupila plišastega medveda. Sobo bom moral čuvati in nič lepiti na steno.

Matic, 5. razred

ZIMSKE POČITNICE

Bilo je sončno zimsko jutro. Polja in travniki so bili pobeljeni s snegom, ki je zapadel čez noč. Tonček je sladko spal v svoji udobni postelji. Čez nekaj časa se prebudi. Najprej pogleda na uro in se zdrzne: "Ojoj, saj je že 9.30! Zamudil sem pouk!" Hitro vstane in se obleče. Medtem ko pripravlja šolsko torbo, prileti v okno snežna kepa. "Paf!" Tonček se ustraši in hitro steče pogledat, kdo jo je vrgel. Odpre okno.

Zunaj zagleda Petra in Štefana. Začudeno ju pogleda in vpraša: "Kako to, da nista v šoli?" Peter se začne smejati na vsa usta, Štefan pa mu zavpije: "Kaj je, ti zaspane? Ali ne veš, da so počitnice? Pridi, naredili bomo sneženega moža." Tonček veselo zavriska, vzame kapo, šal in rokavice ter ves nasmejan steče delat sneženega moža.

Polona, 9. razred/9

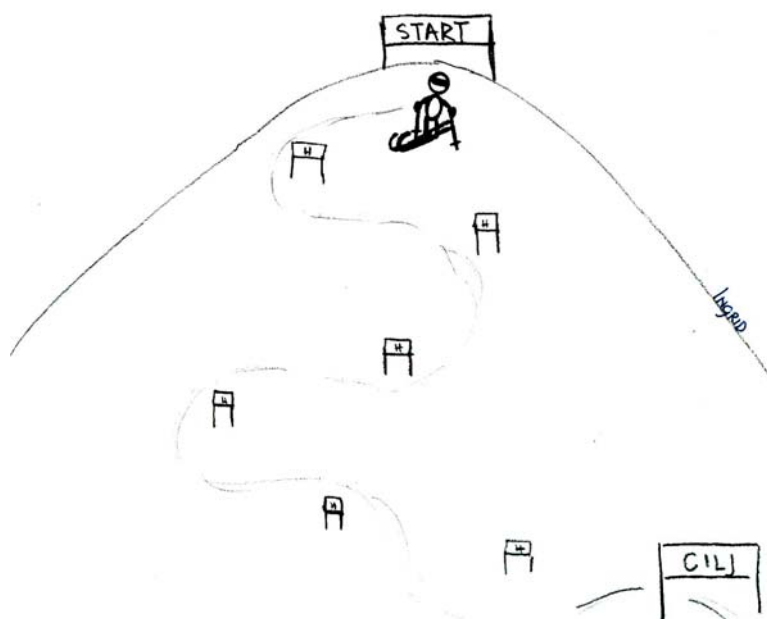
POHOD NA POHORJE

Bilo je samo še nekaj dni do zimskih počitnic. Vsi so se jih že veselili. Imel sem že načrte, kaj vse bom počel. Konec pouka se je vedno bolj bližal. In tako je odbila zadnja urica. Vsi so se veselo zapodili iz šole domov. Veselili so se začetka zimskih počitnic. Nekateri so se odpravili smučat, drugi bordat, tretji drsat. Jaz in moja družina pa smo se odpravili na zimski pohod na Pohorje. Nikoli si nisem posebej želel hoditi po mrazu in snegu. Prepričeval sem samega sebe, da moram oditi, sicer bodo starši užaljeni. Takoj sem se odločil, da grem z njimi. Premišljeval sem o tem, kako se zabavajo in preživljajo počitnice drugi sošolci. Pa smo odšli. Nekaj časa smo hodili po mraku. Dobro, da smo odšli tako zgodaj, da smo še pred večerom prehodili ta vsemogočni gozd. Zjutraj, ko se je začelo daniti, smo v neki koči spili skodelico toplega čaja ali mleka. Odhiteli smo naprej in kmalu smo prispeli na vrh Pohorja, kjer je bilo polno oznak oziroma markacij. Utrujeni smo se počasi odpravili domov, da bi se spočili po napornem dnevu. Brž ko se je spet začel pouk, so me vsi začeli spraševati, kje sem bil pa jaz. Zasmejal sem se in dejal: "Bil sem na pohodu na Pohorje." Iz mene so se začeli norčevati. Nekdo iz ozadja pa je pripomnil: "Pa saj nimajo denarja, da bi odšli kam drugam." Takrat me je v srcu močno stisnilo in sploh nisem vedel, kaj naj odgovorim. Povedal sem učiteljem in ti so okregali fante, ki so mi nagajali. Čeprav so me vsi zafrkavali, priznam, da sta se mi pohod na Pohorje in skodelica toplega čaja prav prilegla.

Žiga, 7. razred/9

NA SMUČEH

Sem Gorazd. Med zimskimi počitnicami sem smučal, se igral in še kaj. Zelo rad smučam, zato sem na smučanje povabil še svoje prijatelje. Nekega zimskega počitniškega dne smo se skupaj igrali in so celo prespali pri meni. Zjutraj smo hitro pozajtrkovali, nato smo se spet igrali in zvečer sem jih pospremil domov. Tretji dan sem šel spet smučat.

S seboj sem vzel smuči in vse, kar sem potreboval. Ko sem prišel na hrib, sem si takoj pripel smuči in se spustil v dolino. In tako so minile moje počitnice.

Gorazd, 7. razred/9

SREČANJE Z NAVIJAČI

Ko pridem na nogometno igrišče, se zelo dobro počutim, ker so ob meni sami navijači. Če sem utrujen, me spodbujajo in sem spet z vso močjo v igri. Kadar zadanem gol, se vržem po tleh, navijači pa ploskajo in vzklikajo: »Žan, gol si dal!« Po tekmi mi je zelo všeč, ker mi vsi čestitajo.

Žan Potočnik, 5. razred

MOJ PROSTI ČAS

V svojem prostem času sem rada v družbi svojih prijateljev, družine in sorodnikov. Rada pospravljam, kolesarim, obiskujem kino, se pogovarjam, hodim na treninge odbojke in atletike. Vesela sem, kadar se z avtom odpeljem v Celje k svoji najboljši prijateljici Kaji. Pozimi rada smučam, sankam, bordam, se kepam in opazujem, kako naletava sneg.

Poleg zime imam zelo rada tudi poletje. Poleti pa veliko plavam, se potapljam, žogam v vodi, rolam, spoznavam nove prijatelje. Zelo rada imam otroke, zato tudi rada obiščem bratrance in sestrično, tako da veliko počitnic preživim tudi tam. Obožujem tudi sprehajanje po trgovinah, fotografiranje in ustvarjanje. Za božič, novo leto, veliko noč in druge praznike izdelujem voščilnice in darila ter krasim stanovanje. Drugače pa rada rišem, barvam, delam okraske in rišem na steklo. Seveda pa zelo rada tudi kdaj obsedim za računalnikom in televizijo, najraje zvečer. Svoj prosti čas preživljam zanimivo, kot mi je všeč.

Lea Kopina, 8. razred/9

MOJ PROSTI ČAS

Moj prosti čas je takrat, ko grem na morje, ko se smučam, ko se igram na pesku, ko sem v živalskem vrtu, ko grem s psom Medotom na sprehod, ko igram košarko, ko imam gasilske vaje ...

Gregor Frece, 3. razred

NIKOLI MI NI DOLGČAS

Kadar sem doma, velikokrat poslušam radio. Najraje poslušam narodne pesmi. V prostem času pogosto kolesarim in se sprehajam s prijateljicami. Če pa mi kolesarjenje postane dolgočasno, se grem rolat. V mojem prostem času mi ni NIKOLI dolgčas.

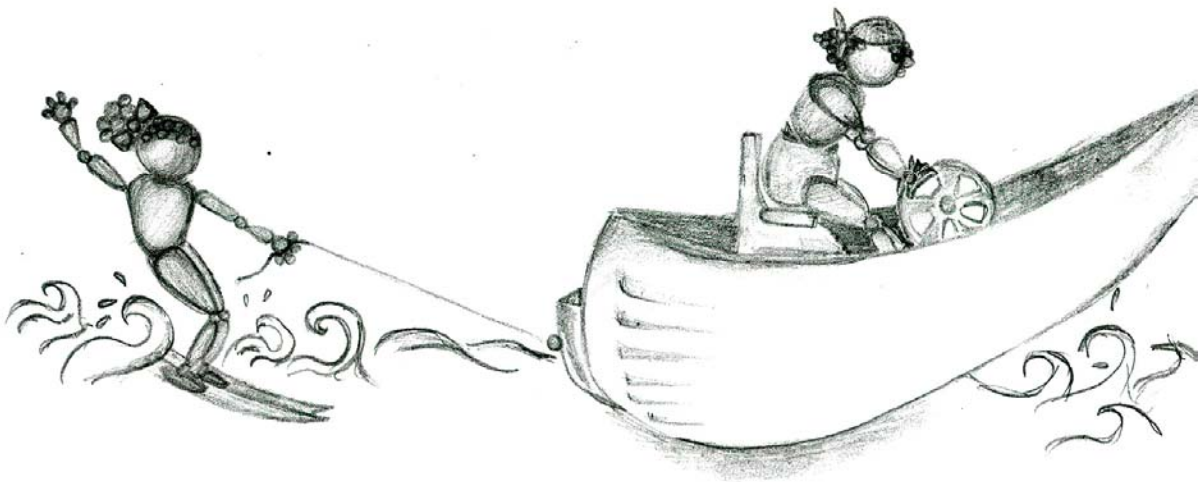
Tatarević Šejla

POČITNICE NA VODI

Letos smo poletne počitnice preživeli na otoku Krku. Ob odhodu od doma smo imeli toliko prtljage, da smo jo morali naložiti še v čoln, saj je bil avto čisto poln. Nato nas je na poti zaradi prehitre vožnje ustavil policaj in morali smo plačati kazen. Sicer pa smo na cilj prispeli brez večjih težav. Medtem ko smo se ostali nameščali v apartma, je oče odšel prijaviti čoln in ga zapeljal v morje. Naslednje jutro smo pripravili vse

potrebno in se s čolnom odpravili raziskovat. Ugotovili smo, da je na otoku veliko zalivčkov, kjer bi imeli več miru kot na plaži. Naslednji dan smo se že navsezgodaj odpravili v zaliv, ki nam je bil še posebej všeč, ter upali, da ni že zaseden. Imeli smo srečo; ves dan smo se v miru sončili, plavali, se potapljali in sploh zabavali. Srečali smo tudi prijatelje, ki so bili prav tako s čolnom, s seboj pa so imeli vodne smuči. Te so nas tako navdušile, da smo se naslednji dan tudi mi odpravili v nakup in jih kupili. Sprva smo imeli nekoliko težav z dviganjem iz vode, ko pa smo se navadili, je bilo smučanje pravi užitek. Tako smo se vsak dan vozili naokrog in smučali. No, vmes smo seveda hodili tudi v mesto, na sprehode ob obali, se ob večerih zabavali z igranjem kart, s pripovedovanjem šal ali pa smo se igrali družabne igre. Počitnice so nam prav zares prehitro minile, po drugi strani pa smo bili veseli, da se spet vračamo domov. Saj veste, kaj pravi pregovor: Povsod je lepo, a najlepše doma.

Ana Štok, 9. razred/9

Ana S., 9. razred/9

SENDVIČ PO ANJINO

Sestavine: ena žemlja, rezina sira, posebna salama, jajčevec, bučke, kislá kumarica.

Žemljo razpolovimo in vanjo v plasteh lepo po vrsti zložimo kuhane bučke. Bučke pred tem v vreli vodi kuhamo približno deset minut. Posolimo jih. Nanje damo poli salamo, na salamo pa popečen in posoljen jajčevec. Na vrh tega položimo še rezino sira. Vse skupaj pogrejemo v pečici, da se sir stopi. Sendvič postrežemo še topel. Naj vam tekne v dobri družbi!

Ana S., 9. razred/9

SOLATA PO ANJINO

Sestavine: glava zelene solate, pločevinka tunine, 15 dag ovčjega sira, olivno olje, balzamični kis, sol, ena kumarica, čebula.

Zeleno solato operemo, posušimo in zrežemo na enako velike liste. Tako pripravljeno solato damo v veliko posodo. Odpremo pločevinko tunine in jo stresemo na solato. Ovčji sir (lahko je tudi kravji) narežemo na poljubno velike kocke in jih dodamo solati. Kumarico operemo, olupimo in naribamo. V skledi jo zmešamo skupaj s sirom, tunino in solato. Dodamo še nekaj čebule ter vse skupaj zabelimo z olivnim oljem, balzamičnim kisom in s soljo. Po želji lahko solati dodamo tudi drugo sezonsko zelenjavo (npr. paradižnik, stročji fižol, papriko, bučke, jajčevec, radič).

Pa dober tek vam želi kuharica Anja Murovec, 2. letnik

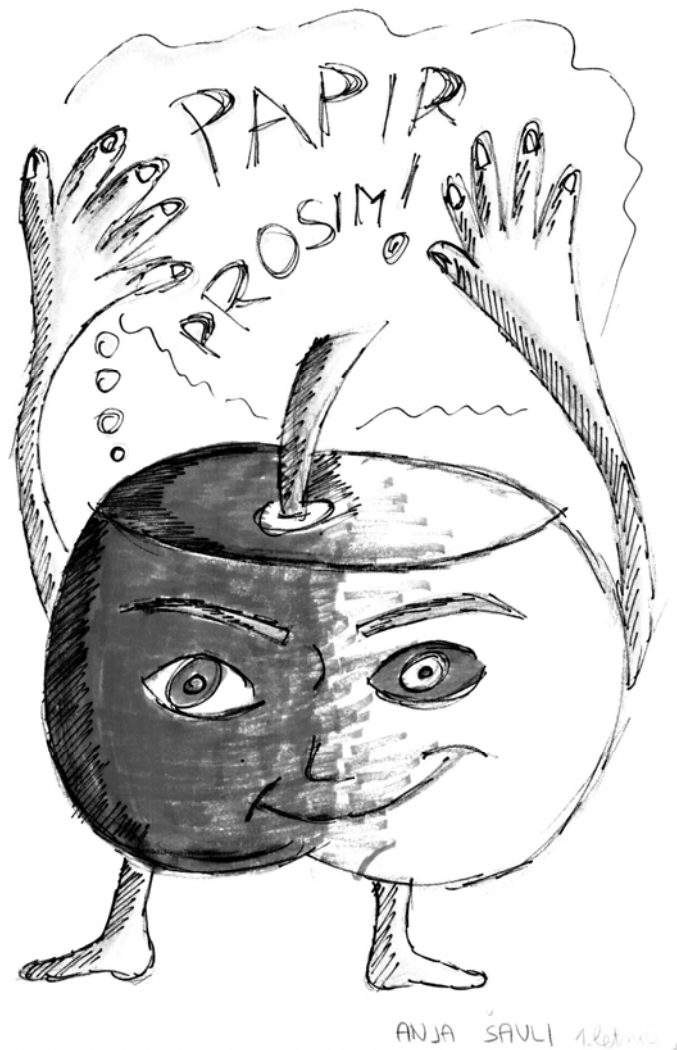
DOŽIVETJA ZABOJNIKA ZA PAPIR

Stojim v vasi pred Majino hišo. Majo vsak dan opazujem in vidim, da sama odnese smeti vame.

Nekega dne je bilo grozno, saj je prišel nek mož in odvrigel staro revijo ker na tla. Še dobro, da se je Maja igrala pred hišo z žogo in to opazila. Ker je mož že izginil in ga ni mogla ošteti, je sama pobrala revijo in jo vrgla vame.

Maja je opazila, da na meni ni oznake za papir, zato je stekla domov in se vrnila z listom, na katerem je pisalo: ZABOJNIK ZA PAPIR. Prilepila mi ga je na pokrov. Zdaj vsi mečejo papirčke vame.

Kim Gaberšček, 10 let

BOLJŠA PRIHODNOST

**BOLJŠA PRIHODNOST JE POMEMBNA ZA VSE NAS, ZATO
OD VSEGA IN OD VSEH IMEJ ČIM VEČ POZITIVNEGA.
LEP ODNOS POMENI VELIKO ZATE IN ZA DRUGE.
JASNE MISLI PRINESEJO VELIKO LEPEGA.
ŠTEVILO TVOJIH NAPAK JE LE IZKUŠNJA ZA NAPREJ,
A NIKOLI NE OBŽALUJ STVARI, KI SO SE ŽE ZGODILE.**

**PRIJATELJI POMENIJO VELIKO IN NAJ BODO ZATO VEDNO
DOBRODOŠLI.**

RESNOST JE POMEMBNA LASTNOST.

IZOGIBAJ SE TISTEMU, KAR TI LAHKO ŠKODUJE.

HREPENETI PO NEČEM NIMA POMENA.

ODNOS DO DRUGIH POVE VELIKO O TEBI.

DAŤI IN POMAGATI DRUGIM JE VELIKO.

NIČESAR NE SMEŠ PODCENJEVATI.

ODITI V NARAVO JE DOBRO ZATE IN ZA TVOJE POČUTJE.

SEBE IN DRUGE JE TREBA IMETI RAD.

TO, KAR DAŠ, SE TUDI TEBI POVRNE.

Prispevek je napisan na zadnji šolski dan ob zaključku 4. letnika srednje šole.

Bolnišnični šoli so v letošnjem šolskem letu s svojimi prispevki pomagali:

- Copis, d. o. o.
- Tiskarna Povše
- Anton Čižman
- Ustanova za izboljšanje kakovosti življenja in zdravljenja otrok z rakom in krvnimi boleznimi
- Pečarna Grosuplje
- Igor E. Bergant
- Zavarovalnica Grave
- NUK
- Rotary klub Ljubljana, Emona Ljubljana
- Microsoft, d. d.
- Novartis
- Lek
- Fakulteta za šport (prostovoljci)
- Mercator, d. d.
- Leclerc
- Jožica Gamberle
- Mestni muzej Ljubljana
- Etnografski muzej Ljubljana
- Prirodoslovni muzej

... ter številne druge pevke in pevci, igralkę in igralci, umetnice in umetniki, športnice in športniki ter drugi dobri ljudje, ki pa niso želeli biti posebej imenovani.

Vsem iskrena hvala!

UTRINKI – glasilo otrok, ki so med zdravljenjem vključeni v Bolnišnično šolo OŠ Ledina
Šolsko leto 2005/06

Uredili: Manja Žugman in Patricija Vičič

Razmnoževanje: Copis, d. o. o.

Najlepša hvala učenkam in učencem, ker so z nami delili svoje misli, želje in drobne »utrinke«, ter učiteljicam in učiteljem Bolnišnične šole, ki so jih pri tem spodbujali.

»Zakaj obraz je tvoj še bel in čist?
Saj ni luči.
Zakaj tvoj glas še bolj zveni,
vsak tvoj pogled še bolj žari?
Saj ni luči.«
»Prisluhni srcu in zaspi.«
»Hvala ti, moj Mali princ,
zdaj vem, da ni noči
in da so le ugasli dnevi.
A luč gori!«
(P. V.)